

Arrest

nr. 304 163 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. S. MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran. In ordibehesht 1378 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met april/mei 1999 in de Gregoriaanse kalender) begon u te werken voor het ministerie van cultureel erfgoed, ambachtelijke handwerken en toerisme in Teheran. U was er verantwoordelijk voor administratieve zaken in verband met het onthaal van vertegenwoordigers van buitenlandse ministeries of van bedrijven die Iran in het kader van bepaalde renovatieprojecten van monumenten bezochten. In 1396 (2017/2018) kwam A.Y. (...), een Fransman die als adviseur voor het Franse bedrijf 'Rinck' werkte een aantal keren naar Iran omdat diens bedrijf er een aantal renovatieprojecten wenste uit te voeren. U had in het kader hiervan een aantal professionele vergaderingen met hem. In ordibehesht 1397 (april/mei 2018) vroeg M.B. (...), een vertegenwoordiger van de herasat op uw dienst, om nauwere contacten te hebben met A.Y. (...) om zo meer informatie over hem te bemachtigen. U vond het een vreemde vraag maar ging akkoord. Begin khordad 1397 (mei/juni 2018) werd u een tweede keer door M.B. (...) aangesproken in diens bureau. B. (...) stelde u voor om naar Frankrijk te reizen om er een

buitenechtelijke relatie met A.Y. (...) aan te knopen en op die manier informatie in te winnen over zijn bedrijf. U protesteerde en zei dat u een dergelijke reis niet kon maken waarop B. (...) u duidelijk maakte dat hij diegene was die hierover de beslissingen nam. Twee of drie dagen later ging u terug naar B. (...). U trachtte onder de eisen van B. (...) uit te komen door hem te vertellen dat u van uw echtgenoot niet naar Frankrijk mocht reizen tenzij u uw minderjarige zoon A. (...) zou mogen meenemen. Rond 20 khordad 1397 (10 juni 2018) nodigde B. (...) u opnieuw uit op zijn bureau. Hij vertelde u dat u de reis naar Frankrijk met uw zoon mocht maken. De herasat regelde de Franse visa voor u en uw zoon waarna u op 23 azar 1397 (14 december 2018) samen met uw zoon een vlucht naar Frankrijk nam. U reisde bij aankomst in Frankrijk dadelijk door naar een vriendin die in Düsseldorf (Duitsland) woonde en ontweek op die manier de opdracht die u van de herasat gekregen had. Twee of drie dagen later belde u naar uw echtgenoot en vertelde u hem dat u niet zou terugkeren naar Iran en dat hij niet mocht terugkeren naar jullie woning omdat de Iraanse autoriteiten jullie zouden zoeken. Ongeveer een maand na uw vertrek uit Iran kwam het Ettelaat naar de woning van uw moeder. Zij waren op zoek naar u. Vier of vijf maanden later kwam het Ettelaat opnieuw naar de woning van uw moeder. Op 17 of 18 augustus 2019 reisde u naar België waar u op 23 augustus 2019 om internationale bescherming verzocht. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat uw leven in gevaar was nadat u een opdracht van de herasat had geweigerd. In esfand 1400 (februari/ maart 2022) kwam het Ettelaat een laatste keer naar de woning van uw moeder. De woning en de computer van uw broer P. (...) werden doorzocht. U vernam eveneens van uw zus M. (...) dat een voormalige collega op uw werk tot tweemaal toe door M.B. (...) over u bevraagd werd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand) en dat van uw zoon, een visitekaartje en een badge van uw werk in Iran neer. Na uw persoonlijk onderhoud maakte u nog de volgende documenten over: een kopie van een visitekaartje van A.Y. (...), kopieën van zes pagina's uit uw werkpaspoort uitgereikt op 17 januari 2017 en geldig tot 18 januari 2022, een kopie van de eerste bladzijde van uw persoonlijk paspoort uitgereikt op 3 april 2016 en geldig tot 4 april 2021, een in het Perzisch door u opgesteld bericht d.d. 27 januari 2023 waarin u uw asielmotieven uit de doeken doet en hieraan toevoegt dat u deelneemt aan manifestaties, foto's waarop u te zien bent tijdens uw deelname aan (een) manifestatie(s) in België, een printscreen van een internetartikel van Bruzz d.d. 15 oktober 2022 met als titel "1200 mensen betogen in Brussel uit steun aan de protesten in Iran", een printscreen van een vrt-artikel "genoeg is genoeg: meer dan 2500 mensen betogen in Brussel tegen harde aanpak van straatprotesten door regime in Iran" en uw in het Nederlands opgesteld curriculum vitae.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U kon immers uw problemen in Iran – u vreest te zullen worden opgesloten of vermoord door de Iraanse autoriteiten omdat u een opdracht van de herasat niet heeft uitgevoerd (CGVS, p. 19) – niet aannemelijk maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u op 14 december 2018 met een vlucht in Frankrijk aankwam (CGVS, p. 3). Pas op 23 augustus 2019, i.e. meer dan acht maanden na uw aankomst in de Schengenzone en meer dan zes maanden na het verstrijken van uw verblijfsvisum op 11 februari 2019, heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u niet wou dat de Iraanse autoriteiten zouden weten waar u verbleef (CGVS, p. 20), kan niet worden weerhouden. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u manifest niet heeft gedaan. Uw houding, met name uw bijzonder laattijdig verzoek, kan dus niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast is het op zich weinig aannemelijk dat M.B. (...), iemand die werkt voor de herasat, van een gehuwde vrouw met een kind, die geen enkele voorgeschiedenis heeft met spionagezaken, zou eisen – hij maakte u duidelijk dat u er niet in te beslissen had (CGVS, p. 14; p. 16-17) – dat ze tegen haar zin – u voelde zich niet goed bij het voorstel, protesteerde ertegen en vertelde dat u een dergelijke reis niet kon maken (CGVS, p. 14-16) – naar Frankrijk zou reizen om er een buitenechtelijke relatie aan te knopen met een buitenlander om zo informatie in te winnen over het bedrijf waarvoor deze werkte. Dat een dergelijke gang

van zaken nodig zou zijn louter en alleen om de bedoelingen te achterhalen van een buitenlands bedrijf dat zich bezighoudt met het renoveren van monumenten en gebouwen (CGVS, p. 12), ofschoon een buitenechtelijke relatie niet door de Iraanse cultuur aanvaard wordt en geen enkele man in Iran zoiets kan aannemen (CGVS, p. 15), doet danig de wenkbrauwen fronsen.

Voorts slaagde u er niet in om coherente verklaringen af te leggen over de instructies die u van de Iraanse autoriteiten zou gekregen hebben om uw opdracht in Frankrijk uit te voeren. Zo verklaarde u initieel dat u voor uw vertrek naar Frankrijk als enige instructie kreeg dat u bij aankomst in Frankrijk met een zekere mevrouw R. (...) moest meegaan, dat u verder geen informatie had gekregen over wat u moest doen, dat u dit alles zelf zou moeten bedenken, dat er u na uw aankomst misschien verdere instructies zouden gegeven worden maar dat men u hier in Iran niets over verteld had (CGVS, p. 19). Dadelijk nadien verklaarde u echter dat B. (...) met u de afspraak had gemaakt dat hij u na uw ontmoeting met mevrouw R. (...) verdere instructies zou geven (CGVS, p. 19). Naast het feit dat deze verklaringen bezwaarlijk coherent zijn, komt het zeer weinig aannemelijk over dat een dergelijke spionagemissie, die al maanden op voorhand was aangekondigd (CGVS, p. 17), zo oppervlakkig voorbereid zou zijn geweest.

Dit wordt bevestigd doordat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich over de burgerlijke staat van uw doelwit, A.Y. (...), heeft ingelicht. Nochtans heeft u hem in de zomer van 1397, i.e. nadat u wist dat u naar Frankrijk diende te gaan, nog op twee vergaderingen gezien en u heeft zelfs met hem op restaurant gegeten (CGVS, p. 13-14). Zo wist u niet of A.Y. (...) kinderen had en kon u niet met zekerheid vertellen of A. (...) al dan niet gehuwd was. U dacht dat u ooit van Y. (...) gehoord had dat hij bij zijn moeder woonde waardoor u veronderstelde dat hij wel ongehuwd zou moeten zijn (CGVS, p. 19). Aangezien er uit uw verklaringen blijkt dat A.Y. (...) in het verleden geen schroom had om over zijn privéleven te praten – u dacht immers dat hij u gezegd had dat hij bij zijn moeder woonde en dat hij oorspronkelijk uit Algerije afkomstig was – kan er echter verwacht worden dat u zichzelf zou ingelicht hebben over diens persoonlijke leven. Ook is het geenszins aannemelijk dat de herasat u, indien zij u daadwerkelijk naar het buitenland wilden sturen om er een seksuele relatie aan te knopen met iemand om op die manier informatie in te winnen voor het regime (CGVS, p. 15-16), voor deze twee vergaderingen en restaurantbezoek met A.Y. (...) geen informatie over diens privéleven zou verschaft hebben. Immers, er kan verwacht worden dat de autoriteiten u nuttige informatie zouden gegeven hebben waarmee u zich in Iran al zou kunnen inwerken in uw toekomstige rol van geliefde/partner. In dit opzicht komt het bovendien uiterst bevreemdend over dat de Iraanse autoriteiten u enerzijds in het ongewisse lieten over de burgerlijke staat van A.Y. (...) maar zij anderzijds wel de reisvisa voor u én uw minderjarige zoon – wat uw buitenlandse missie gezien de aard ervan toch complexer maakte – zouden geregeld hebben (CGVS, p. 16-17).

In lijn met het voorgaande is het eveneens opvallend dat u klaarblijkelijk niet op de hoogte werd gebracht van de locatie van het bedrijf van Y. (...) in Frankrijk (CGVS, p. 19).

Verder overtuigt uw houding ten aanzien van uw echtgenoot hoegenaamd niet. U koos er naar eigen zeggen voor om uw problemen met de herasat voor uw echtgenoot te verzwijgen omdat 'het' niet bespreekbaar was, omdat u 'zoiets' niet aan uw echtgenoot kon of durfde te vertellen en omdat de Iraanse cultuur 'zoiets', zoals aangehaald, niet aanvaardt (CGVS, p. 15). U overtuigde hem wel om zijn toestemming te geven zodat u met jullie zoon naar Frankrijk kon reizen (CGVS, p. 11; p. 18) terwijl u op voorhand al van plan was om niet meer terug te keren naar Iran. U zou na jullie aankomst in Frankrijk het leven van u en uw zoon redden en dadelijk naar een andere plek verder reizen (CGVS, p. 17). Echter, dat u er enerzijds op hamert dat het niet mogelijk was om aan uw echtgenoot de ware toedracht van uw reis naar Frankrijk te vertellen, maar u hem anderzijds, buiten zijn medeweten bewust zonder zijn zoon achterliet in Iran, is een houding die uiterst bevreemdend overkomt. Dat u ook na uw aankomst in Europa ondanks uw beslissing om hier te blijven uw echtgenoot nog steeds niet op de hoogte heeft gebracht van de ware toedracht van uw verblijf hier, met name de vraag van de herasat om een buitenechtelijke relatie te onderhouden, hetgeen u weigerde (CGVS, p. 15; p. 18), komt nog vreemder over.

Over uw eigen lot sinds de door u geweigerde opdracht van de herasat kon u tot slot maar bitter weinig vertellen. Zo wist u niet of er sinds uw vertrek een gerechtelijke procedure tegen u was opgestart en of u eventueel bij verstek veroordeeld werd. U vroeg dit nooit aan iemand in Iran, ook niet aan uw zus die nochtans advocaat is, naar eigen zeggen omdat u ervan uitgaat dat als er iets gebeurt men het u wel zou laten weten (CGVS, p. 20). Dat u hieromtrent niemand bevroeg, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat de herasat u een buitenlandse opdracht zou gegeven hebben. Bij uitbreiding kan er niet langer geloof worden gehecht aan uw bewering dat de Iraanse autoriteiten u na uw vertrek uit Iran omwille van het niet uitvoeren van deze opdracht zouden zoeken (CGVS, p. 5-8).

Wat betreft de foto's die u na uw persoonlijk onderhoud overmaakte, waarop u te zien bent tijdens (een) betoging(en) waar u in België aan deelnam ter ondersteuning van de protesten in Iran, dient er vooreerst op gewezen te worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud d.d. 29 juli 2022 verklaarde dat u in Iran nooit politieke activiteiten of sympathieën had en u ook in België geen politieke activiteiten had (CGVS, p. 9).

Voorts blijkt uit de neergelegde foto's dat u louter een deelnemer was aan de betoging(en). Uit niets blijkt dat u tijdens de (organisatie van deze) betoging(en) een belangrijke rol gespeeld zou hebben. Gelet op deze bevindingen over uw zeer beperkte politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf), blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming, wegens activiteiten op sociale media of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te hebben, quod non in casu.

Betreffende uw bewering in het door u opgestelde bericht d.d. 27 januari 2023 dat u bij terugkeer naar Iran niet in uw levensonderhoud zal kunnen voorzien, kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen en uit uw documenten blijkt dat u in de decennia voor uw vertrek uit Iran uitgebreid toegang had tot de Iraanse arbeidsmarkt waardoor uit niets blijkt dat u bij uw terugkeer niet opnieuw aan de slag zou kunnen gaan om zo in uw financiële noden te voorzien. Bovendien blijkt uit niets dat u, die ten tijde van uw persoonlijk onderhoud nog steeds in contact stond met uw echtgenoot, bij terugkeer niet ondersteund zou worden door uw echtgenoot of uw familie.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. Uw shenasnameh en dat van uw zoon, de kopieën van uw paspoorten, uw curriculum vitae, uw visitekaartje en uw werkbadge tonen de identiteit en nationaliteit van u en uw zoon en uw professionele activiteiten in Iran aan en zijn zaken waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. De kopie van het visitekaartje van A.Y. (...) heeft enkel bewijswaarde indien ze kadert in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. De printscreens van artikels over betogingen uit steun aan de protesten in Iran toont aan dat er in Brussel betogingen zijn geweest, niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de:

“Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet”.

Verzoekster wijst in dit kader op de vluchtelingendefinitie vervat in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951, past de elementen uit deze definitie toe op haar situatie en stelt dat zij “vrees vervolgd worden door het regime omwille van haar politieke overtuiging en de problemen met het regime door de weigering van een opdracht”.

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de:

“Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoekster voert aan:

“Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat ze verzoeker na een verblijf van bijna 3 jaar voor het eerst gehoord heeft.

Verzoeker is in deze jaar in een uitzichtloze situatie gewoond. Men hoeft geen psycholoog of psychiater te zijn om te beseffen dat verzoeker gebroken en kwetsbaarheid is geworden door deze lange asielprocedure.

Men kan redelijkerwijze aannemen dat verweerster dit begrijpt.

Wat verweerster nagelaten heeft te doen.”

Waar haar een laattijdig verzoek om internationale bescherming wordt verweten, doet verzoekster verder gelden:

“Verzoeker heeft op een aannemelijke wijze uitgelegd waarom ze vrees had om gevonden te worden.”

Dat de herasat juist haar uitkoos, verklaart verzoekster als volgt:

“Verzoeker meent dat geen enkele handelingen van Herasat en van het regime logisch is. Alles wat regime doet is in strijd met gezond verstand.

Verzoeker meent dat het feit dat ze een gehuwde vrouw is met een kind juist van haar een unieke profiel maakt.

Een unieke profiel om niet als verdacht gezien te worden en snel vertrouwen te winnen van deze Franse man.

De Franse man zal dat verdacht vinden dat een jonge dame dien niet gehuwd is en zonder kind zomaar de toestemming krijgt van haar familie om naar Frankrijk te reizen.

Verweerster is uiteraard niet zover gedacht.”

Verzoekster vervolgt:

“Verzoeker meent dat de werkwijze nl. dat ze bij haar aankomst instructie zal krijgen van mevrouw R. (...) is een indicatie dat dit de werkwijze van Herasat is.”

Voorts geeft verzoekster aan:

“Verzoeker meent dat ze geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft op pagina 19 van het gehoorverslag. Verzoeker heeft gewoon haar antwoord aan het geven en vervolledigen.

Noemt verweerster dit incoherent?

Verweerster is gewoon geforceerd op zoek gegaan naar zagezegde incoherentie.

Verzoeker heeft nooit het woord misschien in mond genomen. Verzoeker heeft tot 2 keer toe verteld dat hij deze instructie later aan haar zal geven door de tussenkomst van mevrouw R.(...).”

Met betrekking tot het feit dat zij zich niet informeerde over de burgerlijke staat van A.Y., stelt verzoekster:

“Verzoeker meent dat bij het afgeven van het Iraanse visum heeft het regime alle nodige informatie over de burgerlijke staat van deze persoon. Bij het invullen van een visumformulier voor Iran worden deze vragen gesteld.

Verweerster gebruikt ten onrechte dit element tegen verzoeker. Hoe weet verweerster dat het regiem niet op de hoogte was van de burgerlijke staat van deze Fransman.

Verweerster heeft blijkbaar alleen gereisd naar de landen waarin hij of ze een stempel kreeg in de luchthaven.

Verweerster is blijkbaar niet op de hoogte dat in Iran dit niet het geval is en dat men moet alvorens naar Iran te gaan een visumaanvraag formulier invullen en alle deze persoonlijke informatie geven.”

Betreffende haar onwetendheid over de locatie van het bedrijf van A.Y., betoogt verzoekster:

“Verweerster heeft het nogmaals over het hoofd gezien dat verzoeker verdere instructie van mevrouw R. (...) zal krijgen bij haar aankomst in Frankrijk.

Dit heeft verzoeker later ook op pagina 18 op het laatste paragraaf bevestigd.

(...)

Verweerster heeft het gehoorverslag op een zeer selectieve wijze gelezen.”

Aangaande haar houding en gedragingen ten overstaan van haar echtgenoot, voert verzoekster aan:

“Verzoeker meent dat voor haar belangrijk was om het leven haar zoon te redden. Verzoeker echtgenote is geen minderjarige en hij kan voor zichzelf zorgen. Verzoekers zoon is minderjarig en verzoeker net zoals iedere moeder kon dit niet verdragen om haar zoon van jaren achter te laten.

Verzoeker verwijst naar pagina 18 van het gehoorverslag om aan te tonen dat ze ook vrees had voor het leven van haar zoon.

Verzoeker heeft 2 of 3 dagen na haar aankomst in Duitsland haar echtgenoot geïnformeerd dat hij niet meer naar woning mag gaan omdat ‘ons leven in gevaar was’. Zie pagina 18.

Verzoeker heeft aan haar echtgenoot verteld dat de overheid van haar iets gevraagd heeft en dat ze geweigerd heeft.

Hierdoor kan ze niet terugkeren. Verzoeker heeft aan haar echtgenoot verteld dat ze problemen heeft met Herasat. Zie pagina 19 van het gehoorverslag.

Verzoeker geeft toe dat ze niet correct gehandeld heeft waardoor ze in een onomkeerbare situatie terecht gekomen is en zelfs het risico loopt om te scheiden.”

Wat betreft haar verdere lot, verklaart verzoekster:

“Verzoeker meent dat het logisch is dat als stappen ondernomen zijn tegen haar, haar familieleden haar zal informeren.

Verzoeker meent dat het niet correct is om dit argument tegen haar te gebruiken.

Gaat Herasat een procedure starten bij de rechtbank tegen verzoeker waarin ze stelt dat ze aan verzoeker gevraagd hebben om buitenechtelijke relatie te hebben met iemand in Frankrijk?

Het antwoord op deze vraag is nee.

Herasat probeert dergelijke personen zelf op te zoeken en te straffen omdat ze de opdracht geweigerd hebben.”

Verder gaat verzoekster in op haar deelname aan betogingen in Brussel, gericht tegen het Iraanse regime. Dienaangaande doet zij gelden:

“Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte van uitgaat dat alleen mensen met een belangrijke rol in deze betogingen vervolgelingen kunnen vrezen.

De beelden van deze betogingen zijn ruim verspreid via de sociale media, tv’s en kranten.

Verzoeker was een medewerker van de overheid met een specifieke profiel.

Verzoeker is op een officiële reis naar Europa en ze is niet teruggekeerd.

Verzoeker heeft de opdracht van Herasat geweigerd.

Verzoeker meent dat ze gezien deze elementen wel een hoog profiel heeft. Verzoeker zal bij haar terugkeer naar Iran in de luchthaven aangehouden en ondervraagd worden.

U ben met een officiële reis naar Europa gegaan en u ben nu 5 jaar weg. Vertel ons waarom?

Wat betreft deze reis:

Verzoeker kon na het lezen van de bestreden beslissing niet begrepen of verweerster wel of geen geloof hecht aan haar officiële reis naar Frankrijk.

Het verdere verloop van deze ondervraging is duidelijk voor iedere mens die het regime van Iran kent.

Verzoeker was in het land van herkomst tegen het regime maar ze kon toen niet veel doen. Verzoeker is nu in Europa en vrij en ze meent dat haar plicht is om tegen het regime te protesteren EN zorgen dat zo snel mogelijk een einde komt aan dit regime.

Verzoekers collega is aangehouden door het regime. Ter staving hiervan wenst ze te verwijzen naar de hieronder staande rapporten:

<https://www.radiozamaneh.com/316863/>

<https://www.radiofarda.com/amp/iran-leila-haghighatjoo-case/28231269.html>

Verzoeker wenst de aandacht van uw Raad te vestigen aan de volgende landeninformatie:

(...)

Uw Raad ziet dat vrouwenrechten helemaal niet gerespecteerd wordt in Iran. Vrouwen zijn zeer kwetsbaar en bevinden zich in een inferieure positie in het huidige regime.

Vrouwen lopen op elk moment het risico om gedood te worden omdat ze hun hoofdoek niet correct gedragen hebben.

Dit doen men alleen in een land waar barbaren aan de macht zijn.

Verweerster stelt dat het regime in Iran weinig aandacht besteedt aan de activiteiten van Iraniërs in buitenland.

Verweerster zit nog steeds in het sfeer van 2021.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het feit hoe het regime zich vandaag gedraagt.

De buitenlandse zaken adviseren alle Belgen om Iran te verlaten omdat er geen garantie meer bestaat voor hun veiligheid.

Dit zegt veel over het regime van Iran.

Het regime sluit mensen op en veroordeeld tot dood die nergens van beschuldigd kunnen worden.

Gaan ze verzoeker met rust laten wetend dat ze overal op de sociale media en Tv kanalen te zien was?

Natuurlijk niet.

Verweerster maakt een kapitaal fout door nog steeds in sfeer van 2021 te zitten.

Verweerster heeft blijkbaar de recente ontwikkelingen in Iran niet opgevolgd.

Hoeveel onschuldige vrouwen en jonge mannen vermoord en gearresteerd waren.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met de verklaringen van verzoeker

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.”

2.3. Verzoekster beroept zich in een derde middel op de:

“Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet”.

Zij betoogt:

“Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

(...)

Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.”

2.4. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofdde:

De beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 13.09.2023 te vernietigen en te hervormen en verzoeker het statuut van vluchtelingen overeenkomstig het

Vluchtelingenverdrag van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

In ondergeschikte orde:

De beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 13.09.2023 m.b.t. verzoeker te vernietigen en te hervormen en verzoeker subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.”

2.5. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog benevens de in dit verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.2. Waar verzoekster stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er hoegenaamd niet in om aan de voormelde motieven afbreuk te doen. Geheel ten onrechte tracht zij immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van het feit dat zij slechts na enkele jaren werd gehoord, dat zij *“in deze jaar in een uitzichtloze situatie gewoond”* zou hebben en *“dat verzoeker gebroken en kwetsbaarheid is geworden door deze lange asielprocedure”* niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Verzoekster brengt ter staving van dit gegeven immers vooreerst niet het minste begin van bewijs bij. Zij legt geen enkel medisch of ander attest neer waaruit het bestaan van enig psychisch probleem in haren hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont zij geheel niet aan dat zij, dit louter door de lange duur van haar procedure internationale bescherming, *“gebroken”* en kwetsbaar zou zijn; laat staan dat zij zou aantonen dat zij ingevolge daarvan met ernstige problemen (zoals geheugenproblemen) zou kampen of niet in staat was om haar procedure internationale bescherming op een volwaardige wijze te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren waaronder het persoonlijk onderhoud bij verweerder te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te poneren dat zij *“gebroken en kwetsbaarheid is geworden door deze lange asielprocedure”* en verweerder te verwijten dat

deze dit over het hoofd zou hebben gezien. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde, vermeende problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster gaf bij de aanvang van haar procedure, in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoekster of haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoekster tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Verzoeksters advocaat gaf aan het einde van het persoonlijk onderhoud bij verweerder bovendien expliciet aan dat het interview procedureel goed was verlopen en dat verzoekster er duidelijke en gedetailleerde verklaringen kon afleggen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.21). Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS, formuleerde zij dienaangaande geen opmerkingen ten overstaan van het CGVS en vermeldde zij aldus niet dat haar voormelde, vermeende problemen van invloed konden of zouden zijn geweest op haar gezegden bij het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van haar persoonlijk onderhoud, zodat verzoekster heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door haar voormelde, beweerde problemen. Uit de stukken van het dossier kan derhalve in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient aldus te worden besloten dat verzoekster niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.5. Ingevolge het bepaalde in artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

De geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees en haar beweerde nood aan internationale bescherming worden daarbij echter vooreerst op ernstige wijze ondermijnd door haar houding en haar gedragingen na aankomst in Europa. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u op 14 december 2018 met een vlucht in Frankrijk aankwam (CGVS, p. 3). Pas op 23 augustus 2019, i.e. meer dan acht maanden na uw aankomst in de Schengenzone en meer dan zes maanden na het verstrijken van uw verblijfsvisum op 11 februari 2019, heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u niet wou dat de Iraanse autoriteiten zouden weten waar u verbleef (CGVS, p. 20), kan niet worden weerhouden. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u manifest niet heeft gedaan. Uw houding, met name uw bijzonder laattijdig verzoek, kan dus niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoekster slaagt er geenszins in om deze motieven te ontcrachten. Haar vermeende vrees om te worden gevonden door de Iraanse autoriteiten, vormt, in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, immers geenszins een afdoende verklaring voor haar bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming in Europa. Verzoekster gaf immers aan dat zij, tijdens de periode van acht of

negen maanden gedurende dewelke zij bij een vriendin in Düsseldorf verbleef, verschillende keren over en weer reisde naar België, en dit om haar broer en haar zus te bezoeken. Ook zouden haar broer en haar zus haar verschillende keren zijn komen bezoeken in Duitsland (administratief dossier, npo, p.11-12, 20). Deze gedragingen vallen totaal niet te rijmen met deze van een persoon die onderduikt en nalaat een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat zij vreest te zullen worden gelokaliseerd door de Iraanse autoriteiten. Redelijkerwijze kan namelijk worden aangenomen dat deze autoriteiten haar het eerste zouden komen zoeken of zouden trachten te vinden via haar meest naaste familieleden. Hoe dan ook doet het gegeven dat verzoekster zou hebben gevreesd om te worden gevonden geen afbreuk aan het feit dat, gelet op haar zelfverklaarde problemen met en vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten, redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekster, als verzoekster om internationale bescherming die beweerde en beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans had, een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Dat verzoekster naliel dit te doen, dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen en gedurende deze periode meermaals over en weer reisde tussen Duitsland en België zonder daarbij in één van deze landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Daarnaast is het op zich weinig aannemelijk dat M.B. (...), iemand die werkt voor de herasat, van een gehuwde vrouw met een kind, die geen enkele voorgeschiedenis heeft met spionagezaken, zou eisen – hij maakte u duidelijk dat u er niet in te beslissen had (CGVS, p. 14; p. 16-17) – dat ze tegen haar zin – u voelde zich niet goed bij het voorstel, protesteerde ertegen en vertelde dat u een dergelijke reis niet kon maken (CGVS, p. 14-16) – naar Frankrijk zou reizen om er een buitenechtelijke relatie aan te knopen met een buitenlander om zo informatie in te winnen over het bedrijf waarvoor deze werkte. Dat een dergelijke gang van zaken nodig zou zijn louter en alleen om de bedoelingen te achterhalen van een buitenlands bedrijf dat zich bezighoudt met het renoveren van monumenten en gebouwen (CGVS, p. 12), ofschoon een buitenechtelijke relatie niet door de Iraanse cultuur aanvaard wordt en geen enkele man in Iran zoiets kan aannemen (CGVS, p. 15), doet danig de wenkbrauwen fronsen.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door boudweg te beweren dat niets van wat het Iraanse regime en de herasat doen logisch is, ontkracht zij deze motieven namelijk niet. Ook doet zij hieraan geen afbreuk met de ongefundeerde bewering dat de Fransman in kwestie het eerder verdacht zou hebben gevonden indien een alleenstaande jonge vrouw naar Frankrijk zou reizen. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het geenszins geloofwaardig is dat een agent van de herasat verzoekster, een gehuwde vrouw met een kind die geen enkele ervaring of voorgeschiedenis had met spionagezaken en die dit duidelijk niet wenste te doen, zou dwingen om naar Frankrijk te reizen om aldaar een buitenechtelijke relatie aan te knopen met een buitenlander om op deze wijze informatie in te winnen over de bedoelingen van het bedrijf waarvoor deze werkte en dat zich bezighield met het renoveren van monumenten en gebouwen. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat de betreffende agent een alleenstaande of ongehuwde vrouw, iemand die loyaler was aan het regime en/of iemand die al de nodige ervaring met spionagepraktijken had zou hebben uitgekozen voor zulke gevoelige missie.

Nog minder geloofwaardig is het bovendien dat deze agent van de herasat verzoekster totaal onvoorbereid en zonder instructies naar Europa zou hebben gestuurd. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Voorts slaagde u er niet in om coherente verklaringen af te leggen over de instructies die u van de Iraanse autoriteiten zou gekregen hebben om uw opdracht in Frankrijk uit te voeren. Zo verklaarde u initieel dat u voor uw vertrek naar Frankrijk als enige instructie kreeg dat u bij aankomst in Frankrijk met een zekere mevrouw R. (...) moest meegaan, dat u verder geen informatie had gekregen over wat u moest doen, dat u dit alles zelf zou moeten bedenken, dat er u na uw aankomst misschien verdere instructies zouden gegeven worden maar dat men u hier in Iran niets over verteld had (CGVS, p. 19). Dadelijk nadien verklaarde u echter dat B. (...) met u de afspraak had gemaakt dat hij u na uw ontmoeting met mevrouw R. (...) verdere instructies zou geven (CGVS, p. 19). Naast het feit dat deze verklaringen bezwaarlijk coherent zijn, komt het zeer weinig aannemelijk over dat een dergelijke spionagemissie, die al maanden op voorhand was aangekondigd (CGVS, p. 17), zo oppervlakkig voorbereid zou zijn geweest.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Nog los van de vraag of haar verklaringen incoherent waren, is het immers niet aannemelijk dat een agent van de herasat haar zou hebben gerekruteerd voor een spionagemissie in Europa zonder daarbij ook maar enige concrete instructie te verstrekken of zonder enig plan met haar te overlopen. Dat het, zoals verzoekster laat uitschijnen, net de standaardwerkwijze van de herasat zou zijn om onervaren spionnen gedwongen en totaal onvoorbereid naar Europa te sturen, en dit met als enige instructie of enige informatie dat zij aldaar zouden worden opgewacht en verdere informatie zouden verkrijgen, kan in dit kader ook bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Bovendien wordt dit door verzoekster op generlei wijze gestaafd. Dit alles klemmt nog des te meer daar de missie op deze wijze ernstig in gevaar werd gebracht. Het was namelijk geenszins ondenkbaar dat die ene persoon die verzoekster diende op te wachten om één of andere reden niet (tijdig) op de luchthaven zou kunnen geraken. Dat verzoekster zelfs geen instructies zou hebben ontvangen over hetgeen zij in dit geval diende te doen, is niet aannemelijk.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Dit wordt bevestigd doordat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich over de burgerlijke staat van uw doelwit, A.Y. (...), heeft ingelicht. Nochtans heeft u hem in de zomer van 1997, i.e. nadat u wist dat u naar Frankrijk diende te gaan, nog op twee vergaderingen gezien en u heeft zelfs met hem op restaurant gegeten (CGVS, p. 13-14). Zo wist u niet of A.Y. (...) kinderen had en kon u niet met zekerheid vertellen of A. (...) al dan niet gehuwd was. U dacht dat u ooit van Y. (...) gehoord had dat hij bij zijn moeder woonde waardoor u veronderstelde dat hij wel ongehuwd zou moeten zijn (CGVS, p. 19). Aangezien er uit uw verklaringen blijkt dat A.Y. (...) in het verleden geen schroom had om over zijn privéleven te praten – u dacht immers dat hij u gezegd had dat hij bij zijn moeder woonde en dat hij oorspronkelijk uit Algerije afkomstig was – kan er echter verwacht worden dat u zichzelf zou ingelicht hebben over diens persoonlijke leven.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder in deze motieven aldus bij. Zo verzoekster werkelijk gedwongen belast werd met het aanknopen van een buitenechtelijke relatie met A.Y., is het geheel niet aannemelijk dat zij zich bij deze persoon, die duidelijk bereid was over zijn privéleven te praten, niet eens zou hebben geïnformeerd over diens burgerlijke staat.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ook is het geenszins aannemelijk dat de herasat u, indien zij u daadwerkelijk naar het buitenland wilden sturen om er een seksuele relatie aan te knopen met iemand om op die manier informatie in te winnen voor het regime (CGVS, p. 15-16), voor deze twee vergaderingen en restaurantbezoek met A.Y. (...) geen informatie over diens privéleven zou verschaft hebben. Immers, er kan verwacht worden dat de autoriteiten u nuttige informatie zouden gegeven hebben waarmee u zich in Iran al zou kunnen inwerken in uw toekomstige rol van geliefde/partner. In dit opzicht komt het bovendien uiterst bevreemdend over dat de Iraanse autoriteiten u enerzijds in het ongewisse lieten over de burgerlijke staat van A.Y. (...) maar zij anderzijds wel de reisvisa voor u én uw minderjarige zoon – wat uw buitenlandse missie gezien de aard ervan toch complexer maakte – zouden geregeld hebben (CGVS, p. 16-17).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Integendeel, geeft verzoekster in het verzoekschrift uitdrukkelijk te kennen dat zij ervan overtuigd is dat de Iraanse autoriteiten alle nodige informatie over de burgerlijke staat van A.Y. bezaten. In het licht van deze verklaring kan niet worden ingezien waarom de Iraanse autoriteiten haar inzake dit cruciale element in het ongewisse zouden hebben gelaten. De burgerlijke staat van A.Y. betrof namelijk een essentieel gegeven in het kader van de missie waarmee verzoekster zou zijn belast en informatie over dit gegeven kon haar toelaten zich in te werken in haar rol van geliefde of partner en haar missie toch enigszins voor te bereiden.

In het kader van het voorgaande, kan verder samen met verweerder worden benadrukt dat het niet geloofwaardig is dat de Iraanse autoriteiten zouden toelaten en zelfs zouden regelen dat verzoeksters zoon met verzoekster mee zou reizen naar Frankrijk. Gezien het de bedoeling was dat verzoekster aldaar een buitenechtelijke relatie zou aanknopen met A.Y., kon dit de missie die verzoekster diende uit te voeren immers enkel bemoeilijken.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“In lijn met het voorgaande is het eveneens opvallend dat u klaarblijkelijk niet op de hoogte werd gebracht van de locatie van het bedrijf van Y. (...) in Frankrijk (CGVS, p. 19).”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zoals reeds hoger werd aangegeven, bestond minstens de mogelijkheid dat mevrouw R. door omstandigheden niet (tijdig) op de luchthaven zou geraken. Dat de Iraanse autoriteiten aan verzoekster zelfs de locatie van het bedrijf dat zij diende te spioneren niet zouden hebben meegedeeld, is aldus niet geloofwaardig.

In het kader van het voorgaande, is het overigens eveneens kennelijk ongeloofwaardig dat verzoekster zich dermate gemakkelijk aan haar missie kon onttrekken. Verzoekster gaf aan dat zij door eenvoudigweg enkele uren te wachten in de bagagehal kon ontkomen (administratief dossier, npo, p.11). Indien mevrouw R. werkelijk het enige aanknopingspunt was dat de herasat had om verzoekster in Frankrijk op te halen, te controleren en te instrueren, is het niet geloofwaardig dat deze vrouw niet zelf of door middel van eventuele helpers de aankomsthal zou zijn blijven monitoren tot verzoekster aldaar passeerde. Dit geldt nog des te meer nu aangenomen kan worden dat de Iraanse autoriteiten, indien verzoekster werkelijk door de herasat werd gedwongen om naar Europa te reizen en deze autoriteiten deze reis bovendien mee regelden, wisten op welke vlucht verzoekster zat wanneer zij naar Europa kwam.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Verder overtuigt uw houding ten aanzien van uw echtgenoot hoegenaamd niet. U koos er naar eigen zeggen voor om uw problemen met de herasat voor uw echtgenoot te verzwijgen omdat ‘het’ niet bespreekbaar was, omdat u ‘zoiets’ niet aan uw echtgenoot kon of durfde te vertellen en omdat de Iraanse cultuur ‘zoiets’, zoals aangehaald, niet aanvaardt (CGVS, p. 15). U overtuigde hem wel om zijn toestemming te geven zodat u met jullie zoon naar Frankrijk kon reizen (CGVS, p. 11; p. 18) terwijl u op voorhand al van plan was om niet meer terug te keren naar Iran. U zou na jullie aankomst in Frankrijk het leven van u en uw zoon redden en dadelijk naar een andere plek verder reizen (CGVS, p. 17). Echter, dat u er enerzijds op hamert dat het niet mogelijk was om aan uw echtgenoot de ware toedracht van uw reis naar Frankrijk te vertellen, maar u hem anderzijds, buiten zijn medeweten bewust zonder zijn zoon achterliet in Iran, is een houding die uiterst bevreemdend overkomt. Dat u ook na uw aankomst in Europa ondanks uw beslissing om hier te blijven uw echtgenoot nog steeds niet op de hoogte heeft gebracht van de ware toedracht van uw verblijf hier, met name de vraag van de herasat om een buitenechtelijke relatie te onderhouden, hetgeen u weigerde (CGVS, p. 15; p. 18), komt nog vreemder over.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hoewel zij eerder te kennen gaf dat zij in wezen geen andere optie had dan de werkelijke toedracht voor haar echtgenoot te verzwijgen, erkent zij nu integendeel dat haar handelwijze eigenlijk niet correct was. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoekster aan haar echtgenoot zou hebben verzwegen, zelfs na aankomst in Europa nog, dat zij door de herasat werd gedwongen om een buitenechtelijke relatie aan te gaan met een buitenlander, dit had geweigerd en daardoor niet samen met haar zoon kon terugkeren naar haar land en haar echtgenoot.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Over uw eigen lot sinds de door u geweigerde opdracht van de herasat kon u tot slot maar bitter weinig vertellen. Zo wist u niet of er sinds uw vertrek een gerechtelijke procedure tegen u was opgestart en of u eventueel bij verstek veroordeeld werd. U vroeg dit nooit aan iemand in Iran, ook niet aan uw zus die nochtans advocaat is, naar eigen zeggen omdat u ervan uitgaat dat als er iets gebeurt men het u wel zou laten weten (CGVS, p. 20). Dat u hieromtrent niemand bevroeg, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar verzoekster poneert dat de herasat geen rechtszaak zou (durven) aanspannen tegen haar gelet op hetgeen de herasat van haar vroeg, dient immers te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gevolgd. Het aanspannen van een rechtszaak tegen verzoekster, eventueel onder valse voorwendsels of op basis van gefabriceerde beschuldigingen en gevolgd door een veroordeling bij verstek, kon voor de herasat namelijk wel degelijk een nuttig middel vormen om verzoekster te viseren. Verzoekster liet de mogelijkheid eerder bovendien wel degelijk en duidelijk open dat er tegen haar een gerechtelijke procedure kon worden gestart en dat hierop een veroordeling zou volgen. Zij gaf daarbij echter te kennen dat zij zich hierover niet informeerde en ervan uitging dat haar familie haar wel zou informeren indien dit het geval was. Door deze laatste verklaring eenvoudigweg te herhalen, doet verzoekster aan de voormelde motieven evenmin afbreuk. Een dermate passieve houding valt niet te verenigen met verzoeksters beweerde problemen en vrees. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming namelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen en er zomaar vanuit zou zijn gegaan dat haar familie haar zo nodig wel zou informeren, getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster ten berde gebrachte asielrelaas, aan de problemen die verzoekster in dit kader uiteenzette en aan de vrees voor vervolging die verzoekster daaraan koppelt.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Wat betreft de foto’s die u na uw persoonlijk onderhoud overmaakte, waarop u te zien bent tijdens (een) betoging(en) waar u in België aan deelnam ter ondersteuning van de protesten in Iran, dient er vooreerst op gewezen te worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud d.d. 29 juli 2022 verklaarde dat u in Iran nooit politieke activiteiten of sympathieën had en u ook in België geen politieke activiteiten had (CGVS, p. 9). Voorts blijkt uit de neergelegde foto’s dat u louter een deelnemer was aan de betoging(en). Uit niets blijkt dat u tijdens de (organisatie van deze) betoging(en) een belangrijke rol gespeeld zou hebben. Gelet op deze bevindingen over uw zeer beperkte politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit

informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf), blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming, wegens activiteiten op sociale media of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te hebben, quod non in casu.”

Verzoekster slaagt er geenszins in om deze motieven te ontkrachten. Dat zij, zoals zij voorhoudt in het verzoekschrift, ook in haar land van herkomst al tegen het Iraanse regime zou zijn geweest en vanuit een oprechte en diepgewortelde politieke overtuiging de plicht zou voelen om tegen het regime te protesteren, kan immers hoegenaamd niet worden gevolgd. Dient in dit kader namelijk vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster voorafgaand en tot aan haar vertrek uit haar land van herkomst decennialang werkte voor het Iraanse regime. Ook het feit dat verzoekster blijkens het voorgaande manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar beweerdde problemen met en vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten, wijzen erop dat de politieke activiteiten die verzoekster in België ontplooidde een kennelijk en louter opportunistisch karakter vertonen. Dit geldt nog des te meer gelet op de vaststelling dat verzoekster, zoals duidelijk en genoegzaam blijkt uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier en zoals door verweerder terecht wordt benadrukt in de bestreden beslissing, voorheen kennelijk nooit eerder enige politieke interesse vertoonde en/of politieke activiteiten voerde. De timing van haar activiteiten, die zij aldus slechts aanvatte na het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en nadat zij reeds jarenlang in België vertoefde, is dus op zijn minst gezegd opmerkelijk. Dat verzoekster, die voorheen kennelijk nooit enige politieke interesse vertoonde, geen politieke activiteiten voerde en nergens melding maakte van enige politieke aspiraties, slechts nadat zij reeds jarenlang in België verbleef en kort nadat zij bij verweerder werd gehoord gedurende een persoonlijk onderhoud plots politiek actief werd, komt bijzonder opportunistisch over. Dit geldt nog des te meer nu, zoals met recht wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, de politieke activiteiten van verzoekster daarbij van een bijzonder beperkte aard waren en nu nergens uit blijkt dat haar rol op de demonstraties waaraan zij deelnam deze van loutere aanwezigheid zou hebben overstegen. Daarenboven kan in dit kader worden opgemerkt dat nergens uit blijkt dat verzoekster haar politieke activiteiten na het ontvangen van de negatieve bestreden beslissing waarin haar politieke engagement ongeloofwaardig wordt bevonden en tot op heden zou hebben verdergezet. Verzoekster geeft gelet op hetgeen voorafgaat in het geheel geen blijk van enige oprechte en ernstige betrokkenheid bij of associatie met de Iraanse oppositie en er kan hoegenaamd niet worden aangenomen dat haar bijzonder beperkte politieke engagement en activiteiten in België zouden zijn ingegeven vanuit een oprechte, doorleefde en diepgewortelde politieke overtuiging. Bijgevolg mag redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij deze activiteiten definitief staakt en eventuele inhoud dienaangaande van haar sociale media verwijdt alvorens terug te keren naar Iran.

Dient voorts te worden opgemerkt dat verzoekster, dit mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar ten berde gebrachte asielrelaas en in acht genomen dat zij bijgevolg niet aannemelijk maakt dat zij een opdracht van de herasat weigerde, haar land verliet in de door haar geschetste omstandigheden en reeds in de negatieve aandacht stond of zou staan van de Iraanse autoriteiten, op generlei wijze aantoonde of aannemelijk maakt en niet één concreet element of gegeven aanreikt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de Iraanse autoriteiten van haar voormelde, bijzonder beperkte activiteiten als eenvoudige aanwezigheid en/of deelnemer bij enkele demonstraties en/of de inhoud die hierover verscheen via enkele (sociale) media op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen; laat staan dat zij zou aantonen of aannemelijk maken dat deze autoriteiten haar omwille daarvan zouden wensen te viseren of te vervolgen.

Uit het geheel van de heden voorliggende landeninformatie kan verder hoegenaamd niet worden afgeleid dat het eenvoudige gegeven uit louter en kennelijk opportunistische overwegingen aanwezig te zijn geweest bij en/of als eenvoudige deelnemer te hebben geparticipeerd aan enkele protestacties in België en/of actief te zijn geweest of in beeld te zijn gebracht op de sociale media of in enkele media zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees in de vluchtelingenrechtelijke zin of nood aan internationale bescherming. Uit de informatie zoals opgenomen in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier blijkt in dit kader immers dat de Iraanse autoriteiten niet de capaciteiten hebben om alle activisten in het buitenland te monitoren. De invloed die en het bereik dat een persoon heeft bepaalt of deze persoon een prioriteit vormt voor het regime. Vooral leidersfiguren, organisatoren, mensen waarnaar geluisterd wordt en politieke activisten met een hoog profiel genieten verhoogde belangstelling vanwege de Iraanse autoriteiten. De Iraanse autoriteiten proberen weliswaar foto’s en video’s te verzamelen van aanwezigen op demonstraties in het buitenland, monitoren demonstraties de laatste tijd in het buitenland duidelijker en openlijker en proberen op deze manier demonstranten in het buitenland onder druk te zetten, doch er zijn geen bewijzen om te staven dat de Iraanse autoriteiten ook daadwerkelijk achter (al) deze mensen aangaan. Er zijn voorts geen berichten van personen die een verzoek om internationale bescherming afgewezen zagen en/of die terugkeerden vanuit Europa naar Iran en die na hun terugkeer vanuit Europa louter omwille van deze

reden(en) problemen kenden met de Iraanse autoriteiten. Ook gerichte opzoekingen in die zin leverden geen resultaten op. Vooral personen die bepaalde profielen vertonen, zoals atleten die de demonstraties en protesten in het buitenland steunen en mensen met een dubbele nationaliteit, riskeren problemen bij een terugkeer. Er werd geen of slechts beperkt melding gemaakt van personen zonder een hoog politiek profiel en zonder de dubbele nationaliteit die terugkeerden naar Iran en die aldaar (ernstige) problemen ondervonden na hun terugkeer. Enkel zeer actieve of bekende activisten kunnen niet terugkeren naar Iran. Personen die door het Iraanse regime als bedreiging worden gezien, personen die reeds gekend zijn bij de Iraanse autoriteiten en politieke activisten genieten weliswaar verhoogde belangstelling vanwege de Iraanse autoriteiten en worden in de gaten gehouden. Of dit tot verdere, ernstige problemen leidt, wordt echter pas op termijn duidelijk en hangt af van geval tot geval. Waar protestorganisatoren, mensen met een hoog profiel en mensen van dubbele nationaliteit problemen zullen kennen bij hun terugkeer, zijn er verschillende gevallen bekend van eenvoudige deelnemers aan protestacties in het buitenland die zonder problemen konden terugkeren naar Iran. Of personen die terugkeren dergelijke problemen riskeren, hangt af van een aantal elementen zoals hun profiel, het al dan niet hebben van de dubbele nationaliteit en hun eventuele oppositie-activiteiten in het buitenland. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dan ook duidelijk dat het merendeel van de Iraniërs die terugkeren naar hun land dit, ook nadat zij een verzoek om internationale bescherming afgewezen zagen, zonder noemenswaardige problemen kunnen doen. Uit deze informatie kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat eenieder die in België, zoals verzoekster, als loutere aanwezige en eenvoudige deelnemer zou hebben geparticipeerd aan en in beeld gebracht zou zijn op enkele protestacties en die terugkeert naar Iran actueel zou riskeren om te worden gevisieerd of vervolgd door het Iraanse regime. Nergens uit deze informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten de wil, laat staan de capaciteiten, zouden hebben om eenieder die deelnam aan één of meer protestacties of betogingen in het buitenland te viseren en te vervolgen. Uit deze informatie kan geheel niet worden afgeleid dat het zich inlaten, omwille van louter en kennelijk opportunistische motieven en zonder daarbij een prominente rol in te nemen, met dergelijke activiteiten in België, zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin bij een terugkeer naar Iran.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst politieke activiteiten tegen het Iraanse regime zal ontplooiën, dat zij zich aldaar als tegenstander van het Iraanse regime zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is de verwijzing door verzoekster naar informatie over de situatie voor tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster. Verzoekster kan met haar verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

In zoverre verzoekster tot slot op algemene wijze verwijst naar de positie en de rechten van vrouwen in de Iraanse maatschappij en op deze wijze tracht te laten uitschijnen dat de positie van de vrouw in de Iraanse maatschappij van zulke aard zou zijn dat deze op zich zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of risico in hoofde van iedere vrouw, dient te worden opgemerkt dat zulks uit de door verzoekster aangehaalde en beschikbare landeninformatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid en bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoekster, die hoogopgeleid is en in Iran steeds kon werken in overheidsdienst, toont, mede gelet op hetgeen voorafgaat, verder op generlei wijze aan dat of waarom het voor haar onoverkomelijk zou zijn om zich bij een terugkeer naar Iran en in het openbaar (opnieuw) te conformeren aan de aldaar heersende (kleding)voorschriften voor vrouwen. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekster zich in Iran, zoals zij aldaar reeds decennialang en tot aan haar vertrek deed, (buitenshuis) opnieuw zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur en bijvoorbeeld een hoofddoek zou moeten dragen op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van harentwege, zoals zich deels anders kleden, om zich in het openbaar aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op verzoeksters fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Ook anderszins toont verzoekster op generlei wijze aan dat, waar, wanneer, door wie, om welke reden en in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land daadwerkelijk zou riskeren te worden geconfronteerd met ernstige problemen omwille van het gegeven dat zij een vrouw is. Verzoekster kan met haar algemene verwijzing naar de positie van de vrouw in Iran hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke. Bovendien is ook verzoekster zelf klaarblijkelijk de mening toegedaan dat haar positie als vrouw in Iran niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, daar zij het, zoals reeds hoger werd opgemerkt, nodig en opportuun achtte en acht om ongelooftwaardig bevonden,

fictieve asielmotieven uiteen te zetten en hierin te blijven volharden en daar zij het daarnaast nodig en opportuun achtte om vanuit louter opportunistische redenen deel te nemen aan enkelen demonstraties tegen het Iraanse regime in België.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Betreffende uw bewering in het door u opgestelde bericht d.d. 27 januari 2023 dat u bij terugkeer naar Iran niet in uw levensonderhoud zal kunnen voorzien, kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen en uit uw documenten blijkt dat u in de decennia voor uw vertrek uit Iran uitgebreid toegang had tot de Iraanse arbeidsmarkt waardoor uit niets blijkt dat u bij uw terugkeer niet opnieuw aan de slag zou kunnen gaan om zo in uw financiële noden te voorzien. Bovendien blijkt uit niets dat u, die ten tijde van uw persoonlijk onderhoud nog steeds in contact stond met uw echtgenoot, bij terugkeer niet ondersteund zou worden door uw echtgenoot of uw familie.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en te meer daar zij deze bewering op generlei wijze concretiseert, staft of onderbouwt, kan aan haar bewering dat haar echtgenoot op het punt zou staan om van haar te scheiden immers niet het minste geloof worden gehecht.

De overige door verzoekster neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Inzake deze stukken en documenten, wordt in de bestreden beslissing namelijk met recht gemotiveerd:

“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. Uw shenasnameh en dat van uw zoon, de kopieën van uw paspoorten, uw curriculum vitae, uw visitekaartje en uw werkbade tonen de identiteit en nationaliteit van u en uw zoon en uw professionele activiteiten in Iran aan en zijn zaken waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. De kopie van het visitekaartje van A.Y. (...) heeft enkel bewijswaarde indien ze kadert in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. De printscreens van artikels over betogingen uit steun aan de protesten in Iran toont aan dat er in Brussel betogingen zijn geweest, niets meer.”

Verzoekster laat deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Waar verzoekster in het verzoekschrift daarnaast nog wijst op twee artikelen waaruit zou moeten blijken dat haar collega zou zijn aangehouden door het Iraanse regime, dient tot slot te worden opgemerkt dat deze artikelen door verzoekster niet worden voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV. Bijgevolg valt hieruit niets op te maken en worden deze artikelen niet in overweging genomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de voormelde zin. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent het voorgaande niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door verweerder zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT